

L'esquerra reunifica Alemanya

Fins fa pocs dies semblava que el procés obert cap a la inevitable reunificació d'Alemanya el dirigien, moralment i políticament, el canceller federal Helmut Kohl i la Unió Cristiana Demòcrata. Però després de la visita del primer ministre de la RDA, Hans Modrow, a Moscou, el panorama *reunificador* s'ha decantat a favor de les forces d'esquerra alemanyes.

En quaranta-vuit hores Modrow va poder superar una doble crisi: de govern i de credibilitat personal. A més d'acceptar la formació d'un govern provisional amb representants de totes les forces polítiques de la RDA, *l'home fort* del Berlín Est va avançar per al 18 de març les eleccions lliures. I encara més: poques hores després d'entrevistar-se amb el president Gorbtxov, a Moscou, Modrow assegurava per primera vegada que la unitat alemanya era inevitable i irreversible i que, en tot cas, el que calia qüestionar, analitzar i fixar eren els ritmes del procés reunificador. És clar que Gorbtxov va donar al primer ministre de la RDA un colp de mà. I potser en ajudar Modrow, Gorbtxov es va ajudar a ell mateix en aquest nou procés que sembla haver engegat de portar la *perestroika* més enllà dels límits del sistema: l'anomenada *fugida endavant* previsible i, també, inevitable, per tal d'esquivar el parany que els conservadors de l'aparell, els nacionalistes panrusos i sectors mafiosos intenten posar-li.

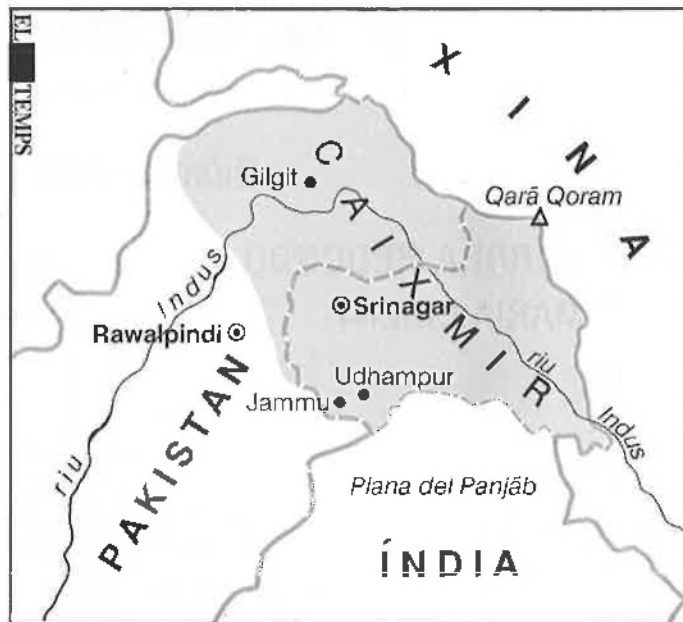
La conjuntura sembla, doncs, que beneficia Modrow el qual, l'endemà de tornar de Moscou, no va dubtar a declara-

rar que el futur estat alemany unificat haurà de ser federal, neutral i amb la ciutat de Berlín com a capital. Enmig d'aquestes declaracions, els líders del Berlín Est han aprofitat per a dir que la reunificació s'ha de fer per mètodes polítics i no al carrer.

Aquesta estratègia comença a encaixar perfectament amb la del Partit Socialdemòcrata de la RFA i més concretament amb la del seu virtual líder, Oskar Lafontaine. Lafontaine ha guanyat les eleccions al *land* del Sarre i es preveu que serà el candidat socialdemòcrata a la cancelleria gràcies a un programa electoral populista: enfront del pangermanisme de Kohl, Lafontaine ha recordat, de manera realista, que l'administració federal no pot assumir la càrrega de 3.000 refugiats orientals al dia. Així mateix, el líder socialdemòcrata ha insistit en la necessitat d'enfortir l'estat del benestar. Tot això, segons Lafontaine, s'ha de fer paral·lelament a un procés d'unificació alemany racional, fugint de les càrregues emotives. No cal dir que aquest plantejament és totalment assumible per l'esquerra de la RDA, tant pels ex-comunistes Modrow i Gisy com pel Partit Socialdemòcrata de la RDA, que es perfila com a força majoritària el 18 de març. El seu líder, Ibrahim Boehme, podria ser el nou primer ministre i no seria gens estrany que acceptés la col·laboració d'homes de l'equip de Modrow. I davant d'aquest panorama Kohl comença a dir que la reunificació alemanya se l'estan manegant els socialistes i els comunistes.

Llibert Ferri

Caixmir torna a vessar sang

Leterna crisi entre els governs d'Islamabad i Nova Delhi per culpa del territori del Caixmir va agreujar-se bruscament la setmana passada quan les autoritats índies van posar en estat d'alerta les seves tropes. Els paquistanesos, per la seva part, manifestaren que "no acceptarien pressions o amenaces vinguessin d'on vinguessin".

Aquest augment de la tensió oficial passava en el mateix moment que explotava una bomba a Muzaffrabad, la capital de l'Azad Caixmir, el *Caixmir lliure* controlat pel govern del Pakistan. Aquesta acció terrorista, passava en el moment que a l'altre costat de la línia d'alto-el-foc a l'estat de Jammu Caixmir, l'únic estat de majoria musulmana de tota la Índia es desenvolupava una violenta campanya separatista que ha provocat de moment més d'un centenar de morts des que va començar l'any.

La tensió va pujar un graó més quan el cap de les forces armades índies, el general Sharma, va acusar el govern

del Pakistan de preparar "un colp a traïció" al Caixmir. Sharma va ser encara més clar quan va afirmar que les seues tropes estaven preparades per a "afrontar aquest important desafiament".

L'Índia és el que podríem anomenar el pes pesant del subcontinent indostànic. Davant del Pakistan, l'estat musulmà germà i enemic, nascut com l'Índia de la divisió de l'Imperi Britànic l'any 1947, les relacions estan força clares: l'arribada al poder de Benazir Bhutto al desembre de 1988 no ha evitat realment les crispacions entre els dos països, que continuen enfrontats a la regió del Caixmir. A més, el problema afganès, la tradicional rivalitat sobre la glacera de Saichen, l'espòrica intensificació de les activitats terroristes al Panjáb i el ressorgiment d'un nou terrorisme al Caixmir són els elements que distorsionen en moments determinats les relacions entre Delhi i Islamabad.

Josep Morell